

Трийсет и пета глава

- Много съм се забавила?! - извиква Драгица. - За какво?

- Питай го – казва Миро.

- Добре – съгласява се Драгица. - Прати му отговор: „За какво?“

Миро пише и праща отговор на Бърджанин.

- Не знам дали ще отговори – Миро гледа в екрана.

- Я опресни страницата – подканва го Драгица.

- Май стана нетърпелива – поглежда я с укор Миро.

- Не съм нетърпелива – оправдава се Драгица. -

Просто ми е любопитно какво ще стане.

- Ами то е същото – казва Миро.

- Добре, добре – примирява се Драгица. - Все пак, я опресни тази страница.

Миро докосва бутона за опресняване на брауъра в горната част на екрана. В кутията за входяща поща вече се е появило ново писмо.

- Виж ти! - възкликва Миро. - Тоя бил бързак!

- Дай да видим какво пише – ръчка го Драгица.

Миро отваря имейла.

„Да ме откриеш“ - беше отговора.

- Пиши: „Не съм те и търсела“ - диктува Драгица.

Миро пише и изпраща имейла. След това, без много да бърза, докосва бутона за опресняване. Все още няма нищо. Още веднъж докосва бутона. Отговорът е дошъл:

„Важно е, че ме намери“.

- „За теб или за Инко Нитс?“ - отново диктува Драгица.

След малко отговорът гласи:

„За теб, защото нито на Инко Нитс, нито на Винко Станс му пука за теб.“

„А на теб?“ - пита Драгица

„Имам задача да те измъкна“ - отговаря Бърджанин.

„Същото казват и Инко Нитс и Винко Станс“ - казва Драгица.

„Лъжат“ - кратко отговаря Бърджанин.

„А ти? Не лъжеш ли и ти?“ - Драгица е подозрителна.

„Лъжа умерено“ - опитва се да се пошегува Бърджанин.

„В това е и проблема“ - обяснява Драгица. - „Дори и да не лъжеш, не мога да ти вярвам“.

„Добре“ - пише Бърджанин. - „Няма нужда да ми вярваш. Ти така и така се пазиш от Инко Нитс и Винко Станс. Аз ще успея да те измъкна, без да има нужда да ми вярваш.“

„И какво ще спечелиш?“ - пита Драгица.

„Лично аз - нищо“ - заявява Бърджанин. - „Алтре Мунс ще спечели.“

„Алтре Мунс?“ - чуди се Драгица.

„Нашата планета“ - обяснява Бърджанин.

„Нашата?“ - недоумява Драгица.

„Да“ - отговаря Бърджанин. - „Моята, твоята, на Миро, на Инко Нитс, на Винко Станс, на гвардияна (игумена) и на много други“.

- Добре – казва Миро. - Писна ми да въртят едно и също. Постоянно лъжат, всеки разправя, че иска да ти помогне, а всъщност не знам какво кроят.

- Така е – съгласява се Драгица. - Я го питай няма ли по-лесен начин за комуникация.

„Засега този начин е най-безопасен за мен“ - отговаря Бърджанин.

„За мен пък е изтощителен“ - отсича Драгица.

„Използвайте нетбука на Миро, дето е на масата“ - пише Бърджанин. - „За вас ще е по-удобен, защото има клавиатура“.

Драгица отваря нетбука на Миро и влиза в Интернет. Бързо намира пощенската кутия и продължава разговора с Бърджанин:

„Значи ни виждаш?“ - пита тя.

„Оттук мога да следя системата в базата и виждам камерите и във вашата стая“ - отговаря Бърджанин.

„Камерите?“ - Драгица е изненадана. - „Не е ли една?“

„Много са“ - обяснява Бърджанин. - „Не мога да ги преброя“.

„Как ти е истинското име?“ - пита Драгица.

„Монти Кол“ - отговаря Бърджанин.

„И то значи?“ - Драгица е нетърпелива

„Планинец. На латински: „monticola“. Още нещо?“ - Бърджанин става нетърпелив.

„Да“ - отговаря Драгица. - „Какъв ти е Инко Нитс?“

„Брат“ - Бърджанин е кратък.

- Ясно – казва Миро. - Тогава защо си губим времето с теб.

„Защото нямаш друг избор“ - гласи отговорът на Бърджанин в имейла.

- Да – клати глава Миро. - Ти ме чуваш, но аз не мога. А мислите ми четеш ли?

„Много си далече и базата има добра изолация срещу телепатия отвън“ - обяснява Бърджанин.

- А Драгица защо може да чете мисли? - пита Миро.

„Защото влечугите й бръкнаха в ДНК-то“ - отговаря Бърджанин.

- Какви ги приказваш?! - вика Драгица.

„Това е самата истина“ - пише Бърджанин. -
„Трябва да знае истината. Подготвиха я, за да контролират управата на Алтре Мунс. Но номерът не стана, защото започна да командва влечугите.“

- Какви са тези влечуги? - пита Миро.

„Същества, които имат изключително висок интелект, но повечето са настроени негативно към хората. Освен това смучат енергия за удоволствие. Това е подобно на гледането на телевизия на Земята.“

- Значи е пристрастяване? - досеца се Миро.

„Да, и може да се лекува. Драгица е лекът“ - обяснява Бърджанин.

- Как така? - подскача Драгица.

„Способността ти е програмирана така, че да упражняваш силно влияние, включително и върху влечугите“ - продължава обясненията си Бърджанин. -

„Генният инженер, който препрограмира Драгица, беше убит след това от велможите, но тя беше извън техния обхват. Те можеха да ѝ се противопоставят през първите няколко години след препрограмирането, докато програмата не се е самообучила достатъчно. Сега е прекалено късно“.

- Не ми е ясно – казва Драгица, - защо са го направили с мен?

„Твоите параметри бяха най-подходящи“ - пише в отговор Бърджанин.

- Бяха? - недоумява Драгица. - А ти от къде знаеш?

„Аз в този момент работех за влечугите. На Алтре Мунс имаше много обратни в управата и аз се магнах оттам“ - обясни Бърджанин.

- А сега как е? - пита Драгица.

„По-зле“ - категоричен е Бърджанин.